



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **K. G.**  
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**  
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2019, č. j. X, sp. zn. X,

**takto:**

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2019, č. j. X, sp. zn. X, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, ze dne 25. 7. 2019, č. j. X, **se zrušuje**.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **3 000 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku.

**Odůvodnění:**

**I. Vymezení věci**

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2019, č. j. X, sp. zn. X (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy (dále též „prvostupňový orgán“), ze dne 25. 7. 2019, č. j. X, (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla (dříve správní delikt provozovatele) podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla RZ: X v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, bylo zjištěno, že dne 19. 9. 2016 v 10:00 hod. v obci Holasice, ul. X, blíže neustanovený řidič výše uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 59 km/h (po zohlednění možné odchylky měření  $\pm 3$  km/h). Tímto jednáním neznámého řidiče došlo k porušení povinnosti podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
3. Za spáchání daného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

## II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné. K jednotlivým námitkám poté uvedl, že námitka podjatosti úředních osob prvostupňového orgánu byla vyřízena sdělením. Podle názoru žalovaného dále byly v souladu se zákonem učiněny nezbytné kroky za účelem zjištění totožnosti řidiče vozidla. Konkrétně byla vyzvána k podání vysvětlení osoba, která byla jako řidič žalobcem označena, ale zaslouhou písemnost nepřevzala. Jedná se o osobu cizí státní příslušnosti, která není v evidenci obyvatel ČR vedena. Správní orgán proto nemohl zjistit, zda existuje. Žalobce navíc uvedl, že tato osoba již zemřela. Z toho důvodu správní orgán nedisponoval žádnými dalšími indiciemi nebo prostředky, jak totožnost řidiče vozidla ověřit, resp. získat potřebné vysvětlení ohledně jednání majícího znaky přestupku.
5. Stejně tak žalovaný odmítl namítaný zásah do procesních práv žalobce jako obviněného z přestupku. Žalobce se totiž dostavil ke správnímu orgánu za účelem nahlížení do spisu mimo úřední hodiny, přičemž byl poučen o svých právech a byl mu současně poskytnut kontakt na oprávněnou úřední osobu. Žalobce následně svého práva nahlížet do spisu využil až dne 3. 7. 2019, a to v rámci dokazování, které bylo ve věci provedeno. Stejně tak mu byla poskytnuta lhůta k vyjádření. Co se týče žalobcem předložených listin, žalovaný doplnil, že je předložil až po zahájení řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla, přestože tak mohl učinit již dříve. Žalovaný dále považoval za nadbytečné provádět šetření v Rakousku ohledně úmrtí osoby, která měla být podle tvrzení žalobce řidičem vozidla. Současně žalovaný doplnil, že žádná stížnost žalobce není ze strany správního orgánu evidována.
6. Kromě toho žalovaný nepovažoval za důvodnou námitku žalobce, že v řízení provedené důkazy byly opatřeny v rozporu se zákonem. V tomto směru žalovaný poukázal na právní úpravu odpovědnosti provozovatele vozidla a související procesní

postup správních orgánů. Současně doplnil, že k zahájení řízení o přestupku došlo v souladu s ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu do dvou let ode dne, kdy se o něm správní orgán dozvěděl, resp. do čtyř let od jeho spáchání. Odpovědnost za přestupek tedy vlivem běhu promlčecích dob nezanikla.

7. Žalovaný proto na základě důkazního materiálu dospěl k závěru, že rozhodnutí o přestupku bylo vydáno na základě skutkového stavu, který byl zjištěn bez důvodných pochybností, přičemž byly splněny všechny zákonné podmínky pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla. Ve vztahu k úvahám o správním trestu žalovaný doplnil, že pokuta byla uložena na samotné spodní hranici stanovené zákonem, a to při zohlednění individuálních okolností případu.

### III. Žaloba

8. V žalobě bylo namítáno, že řízení o přestupku provozovatele vozidla bylo zahájeno nezákonně, neboť nebylo spolehlivě zjištěno, že neznámým řidičem vozidla došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Konkrétně žalobce poukázal na skutečnost, že musí být splněny podmínky pro měření rychlosti stanovené v příslušných pasážích návodu k obsluze, čímž se však správní orgány nezabývaly. Podle názoru žalobce lze navíc dovozovat nesprávnost měření rychlosti ze samotné výstupní fotodokumentace, na které je kromě vozidla zachycena rovněž rozměrná informační tabule, což mohlo způsobit rušivou reflexi a zkreslení výsledku měření. Za nepodložené pak lze podle žalobce považovat tvrzení žalovaného, že by došlo při reflexi k tomu, že by vozidlo nebylo na snímku vůbec zachyceno. Stejně tak se žalobce neměl možnost seznámit s výsledkem použití kontrolní šablony, na kterou žalovaný výslovně odkazoval. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
9. K tomu žalobce doplnil, že jedním ze zákonných předpokladů pro uplatnění odpovědnosti provozovatele vozidla je skutečnost, že porušení pravidel silničního provozu nemělo za následek dopravní nehodu. V této souvislosti žalobce ve správním řízení během nahlížení do spisu doložil dohodu o narovnání a fotodokumentaci dopravní nehody. Dané listiny však nebyly jako důkaz provedeny, a to pouze s odkazem na jejich účelovost. Žalobce však neměl možnost zjistit, zda správní orgán těmito listinami disponoval již před zahájením řízení ve věci provozovatele vozidla či nikoliv. K tomu žalobce doplnil, že mu bylo po zahájení řízení znemožněno nahlédnout do správního spisu. Příslušné návrhy důkazů proto učinil, jakmile to bylo možné. Je navíc povinností správních orgánů zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností, což nelze považovat za splněné tehdy, pokud prvostupňový orgán důkazy neprovedl a související námitky ignoroval.
10. Žalobce dále zpochybnil závěr žalovaného, že ze správního spisu nevyplývá, že by ve vazbě na porušení pravidel neustanoveným řidičem nedošlo k dopravní nehodě, resp. že žalobce takovou okolnost neprokázal. Žalobce zopakoval, že důkazy svědčící o vzniku dopravní nehody ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku předkládal, ale nebyly ze strany správního orgánu zohledněny. Pokud žalovaný důkaz o dopravní nehodě přehlédl, přičemž chybně vyhodnotil dobu jeho vložení do správního spisu, má tato okolnost vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný totiž daný důkaz nijak nehodnotil, tedy nepovažoval ho za účelový.

11. Kromě toho žalobce namítal, že byl ve správním řízení krácen na svých právech, konkrétně pak poukázal na již uvedené odepření práva nahlédnout do správního spisu. K tomu žalobce doplnil, že žalovaný rozhodoval na základě neúplné spisové dokumentace. V tomto ohledu žalobce označil konkrétní listiny, které nejsou uvedeny ve spisovém přehledu (soupisu písemností), přestože musely být ve správním spisu obsaženy. Ačkoliv byl žalovaný na tuto okolnost řádně upozorněn, nijak na ni nereagoval.
12. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit náklady soudního řízení.

#### IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. K jednotlivým žalobním námitkám dále upřesnil, že součástí spisové dokumentace je v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru. Na výstupní fotodokumentaci je vozidlo žalobce kvalitně zachyceno, aniž by bylo možné usuzovat na vznik reflexe. Současně byla ke snímku přiložena kontrolní šablona, kterou byla správnost měření rychlosti ověřena. Stejně tak ze správního spisu nevyplývá, že by došlo porušením pravidel silničního provozu ke vzniku dopravní nehody.
14. K tomu žalovaný doplnil, že není povinností správního orgánu dokazovat tvrzení žalobce. Co se týče uváděného vzniku dopravní nehody a předložených listin, žalovaný je označil za účelové, a to rovněž v kontextu toho, že žalobce označil za řidiče osobu, která již zemřela. Ve vztahu k uplatňování procesních práv účastníka řízení žalovaný dále uvedl, že žalobci bylo umožněno, aby využil svého práva nahlížet do správního spisu, a to ve vazbě na zahájení řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla. Na tom nemůže nic změnit skutečnost, že žalobce se neúspěšně dostavil nahlížet do spisu mimo úřední hodiny, resp. v době, kdy nebyla oprávněná úřední osoba přítomna.
15. Žalobci bylo ve správním řízení umožněno, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí a vyjádřil se k jejich obsahu. Pouhá chyba v psaní učiněná v prvostupňovém rozhodnutí nesvědčí o tom, že bylo se správním spisem nezákonně manipulováno. Stejně tak žalovaný zdůraznil, že uváděné důvody podjatosti úřední osoby nelze považovat za relevantní. Pozdější založení listin do správního spisu je důsledkem toho, že byl nejprve veden v elektronické podobě. Nejedná se tedy o důsledek nezákonné manipulace s jeho obsahem.
16. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

#### V. Replika žalobce

17. V rámci podané repliky žalobce zdůraznil, že ve správním řízení nijak nezpochybňoval platnost ověřovacího listu, jak bylo žalovaným uvedeno. Současně žalobce zopakoval, že závěry žalovaného ohledně případného zohlednění reflexe měřicím zařízením nebyly nijak podloženy. V řízení ostatně nebyl proveden jako důkaz ani návod k obsluze použitého rychloměru. Stejně tak neměl žalobce možnost seznámit se s výsledkem použití kontrolní šablony, která měla být podle tvrzení žalovaného ke snímku přiložena. Je navíc zřejmé, že v radarovém svazku se nachází nejen vozidlo, ale také informační tabule. V této souvislosti nelze ověřit, zda byla uvedená rychlost skutečně naměřena.

18. K tomu žalobce doplnil, že ve správním řízení byla doložena dohoda o narovnání a fotodokumentace. Z těchto listin vyplývá, že dopravní nehoda se stala. Účelovost jednání žalobce pak nelze dovozovat z toho, že správní orgán informoval o tom, že řidič vozidla během řízení zemřel. Jedná se o okolnost, která jde k tíži žalobce. Žalovaný navíc modifikuje své závěry, přičemž nesprávně vychází z toho, že dohoda o narovnání byla předložena až v rámci odvolacího řízení. Kromě toho žalobce zdůraznil, že nebyl ze strany prvostupňového orgánu řádně poučen ohledně svého práva nahlížet do spisu a navrhopvat důkazy k prokázání svých tvrzení. Je navíc zřejmé, že žalobci bylo nahlédnutí do spisu znemožněno, což nebylo žalovaným reflektováno. Za dostatečné pak nelze považovat vyjádření žalovaného, které odkazuje na chybu v psaní, aniž by ji specifikovalo. Údajná chyba v psaní navíc nebyla předepsaným způsobem odstraněna.
19. Podle žalobce navíc ve správním spisu chybí listiny, což svědčí o tom, že s ním bylo nezákonně manipulováno. Na tyto okolnosti žalovaný ani přes související námitky žalobce dostatečně nereagoval, a to vyjma krátkého sdělení o chybě v psaní. V tomto směru žalobce v replice přdestřel tabulkový přehled jednotlivých písemností, jehož prostřednictvím má být změna v obsahu správního spisu dokládána. Následně žalobce zdůraznil, že správního orgány se námitkou podjatosti nezabývaly v důsledku jejího opožděného uplatnění. Co se týče žalovaným uváděné irelevance důvodů podjatosti, žalobce podrobně zrekapituloval svoji argumentaci obsaženou v žalobě. Podle žalobce je dále zřejmé, že se správním spisem bylo manipulováno, aniž by se v něm nacházela zmínka o tom, že byl původně veden v elektronické podobě. Závěrem žalobce upozornil na skutečnost, že o skutku bylo pravomocně rozhodnuto v době, kdy již byl podle judikatury Ústavního soudu promlčen (tzn. odpovědnost za přestupek zanikla).
20. Z těchto důvodů žalobce na podané žalobě setrval.

## VI. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

21. S ohledem na rozhodovací důvod spočívající v zániku odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla se krajský soud zaměřil pouze na stručnou rekapitulaci těch podkladů a skutečností, které reflektují průběh správního řízení a jsou ve vztahu k uvedenému důvodu nezákonnosti relevantní.
22. Na základě policejní dokumentace byla žalobci dne 13. 10. 2016 doručena výzva prvostupňového orgánu k tomu, aby jako provozovatel vozidla uhradil určenou částku nebo sdělil údaje umožňující určení totožnosti řidiče. Vlivem toho, že správnímu orgánu se následně nepodařilo doručit výzvu k podání vysvětlení osobě, která byla žalobcem za řidiče vozidla označena, bylo usnesením ze dne 21. 3. 2017 rozhodnuto o odložení věci. Následně byl vydán příkaz ze dne 21. 3. 2017 (doručen následujícího dne), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 1500 Kč. Proti tomuto příkazu žalobce podal odpor.
23. V řízení o správním deliktu provozovatel bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání a žalobce podal k věci své vyjádření. Následně došlo dne 25. 7. 2019 k vydání rozhodnutí o správním deliktu (nyní přestupku), proti kterému žalobce podal

odvolání. Jelikož prvostupňový orgán nepovažoval odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

## VII. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
25. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
26. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
27. Žaloba je **důvodná**.
28. Krajský soud se v kontextu okolností případu nejprve zabýval tím, zda odpovědnost za přestupek žalobce jako provozovatele vozidla nezanikla. Přestože se v tomto ohledu nejednalo o jednu z výslovně formulovaných žalobních námitek (související argumentace byla obsažena až v replice), je podle ustálené judikatury povinností zdejšího soudu, aby k případné prekluzi přihlížel z úřední povinnosti.
29. Uvedený závěr vyplývá rovněž z nedávno vydaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 4 As 494/2019 – 62 (odkazovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)), ve kterém je uvedeno, že „Podle judikatury Ústavního soudu představované kupříkladu nálezy ze dne 6. 5. 2009, sp. zn. I. ÚS 1419/09, ze dne 23. 4. 2009, sp. zn. III. ÚS 1463/07, ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. II. ÚS 1464/2007, ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 1138/08, a ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 1417/07, je totiž povinností správních soudů stejně jako jakéhokoli jiného orgánu veřejné moci přihlížet z úřední povinnosti k prekluzi jako základní skutečnosti významné z hlediska hmotného práva, čemuž nebrání přezkumná povaha řízení ve správním soudnictví ani v nich zakotvená koncentrační zásada pro vymezení rozsahu soudního přezkumu.“
30. V době spáchání přestupku bylo v ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu stanoveno, že: „Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“ V pátém odstavci téhož zákona bylo dále uvedeno, že: „Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby<sup>38c)</sup> nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“
31. Po zahájení správního řízení došlo dne 1. 7. 2017 (v té době ještě probíhalo prvostupňové správní řízení ve věci) k nabytí účinnosti nového přestupkového zákona, který zavedl nová pravidla ohledně délky a běhu promlčecích dob, jejichž uplynutí má za následek zánik odpovědnosti za přestupek.
32. Podle ust. § 30 písm. a) nového přestupkového zákona: „Promlčecí doba činí 1 rok.“

33. Podle ust. § 31 odst. 1 téhož zákona platí, že: „Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.“
34. Podle ust. § 32 odst. 2 písm. téhož zákona: „Promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“
35. V ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona je dále stanoveno, že: „Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.“
36. V době svého přijetí nový přestupkový zákon obsahoval rovněž ust. § 112 odst. 2, ve kterém bylo uvedeno, že: „Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“
37. Následně ovšem došlo k vydání nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, publikován pod č. 54/2020 Sb. (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>), kterým bylo rozhodnuto o zrušení první věty ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona, neboť toto ustanovení bylo shledáno jako protiústavní. Ústavní soud v citovaném nálezu mj. uvedl, že zbývající část daného ustanovení je i po zásahu Ústavního soudu třeba chápat v původním významu zrušené věty první, tedy že se jedná o lhůty pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt.
38. Poté však došlo k další změně právní úpravy intertemporálních pravidel zákona o přestupcích, neboť byl vydán nálezh Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, publikován pod č. 325/2020 Sb., kterým byla zrušena také druhá věta výše uvedeného ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona. V rámci odůvodnění daného nálezu Ústavní soud konstatoval, že čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod je třeba aplikovat ke všem součástem trestnosti, pod které spadá také právní úprava běhu promlčecích dob stanovených zákonem k zániku odpovědnosti za přestupek.
39. Při posouzení, zda je pozdější právní úprava pro pachatele příznivější, je podle právního názoru Ústavního soudu nezbytné zohlednit celkový výsledek takového postupu z hlediska trestnosti, a to s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem případu. K porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny základních práv a svobod dojde také za předpokladu, pokud by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že

by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by za užití nové právní úpravy byl již promlčen.

40. Krajský soud je toho názoru, že výše uvedené právní názory Ústavního soudu je nutné aplikovat také v nyní projednávané věci, a to s odkazem na ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona.
41. Ke spáchání přestupku došlo dne 19. 9. 2016, přičemž prvostupňový správní orgán vydal příkaz mající za následek zahájení řízení o správním deliktu (dnes přestupku) provozovatele vozidla dne 21. 3. 2017 (doručen následujícího dne – viz doručka ve správním spisu). K vydání rozhodnutí o přestupku poté došlo dne 25. 7. 2019, tedy až po uplynutí zákonem stanovené promlčecí doby [ust. § 30 písm. a) ve spojení s ust. § 32 odst. 2 nového přestupkového zákona].
42. Na základě výše uvedeného lze dospět k závěru, že odpovědnost žalobce za přestupek zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy dříve, než bylo ve věci pravomocně rozhodnuto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 – 89), protože bylo prvostupňové a napadené rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem. Tyto závěry jsou zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2020, č. j. 5 As 92/2019-39). Krajskému soudu tak nezbylo, než prvostupňové a napadené rozhodnutí zrušit.
43. Zbývajících žalobními námitkami se již zdejší soud nezabýval, neboť by jejich vyřízení bylo nadbytečné.

### VIII. Závěr a náklady řízení

44. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy krajský soud shledal žalobu s ohledem na zánik odpovědnosti za přestupek vlivem uplynutí promlčecí doby stanovené zákonem jako důvodnou a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, přičemž s přihlédnutím k důvodu nezákonnosti shledal krajský soud nezbytným též zrušení rozhodnutí prvostupňového orgánu ve výroku II. tohoto rozsudku (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
45. V této souvislosti krajský soud příslušnému správnímu orgánu ukládá, aby v navazujícím řízení rozhodl tak, že řízení ve věci přestupku žalobce provozovatele vozidla podle ust. § 86 odst. 1 písm. h) ve spojení s ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona se zastavuje, protože zákonem stanovená lhůta k jeho projednání uplynula. Tímto právním názorem krajského soudu jsou správní orgány v dalším řízení vázány (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
46. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení pouze za zaplacený soudní poplatek. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

**Poučení:**

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. září 2021

Ph.D., v. r.

JUDr. Lukáš Hlouch,  
samosoudce

Za správnost vyhotovení:  
K. M.